

อุ่นใจรักจากอกแม่

โดย..อินทุรัตน์ พันธุ์แก่น ตี๊กผู้ป่วยในชาย รพ.จุฬารัตน์

อุ่นใดใดโลกนี้ไม่มีเทียบเทียม อุ่นอกอ้อมแขน อุ่นรักแม่ทรงกอง รักเจ้าจึงผูก รัก
ลูกแม่ยอมห่วงใย ไม่อยากจากไปไกล ..แม่เพียงครึ่งวัน.....

เมื่อได้ฟังเพลงนี้แล้วทุกคนก็คงจะรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของแม่ หรือความ
รัก ความผูกพันที่แม่...มีต่อลูก

แม่...ให้ทุกอย่างแก่ลูกได้...แม้กระทั่งชีวิต

แม่...ไม่เคยรังเกียจลูกเลย ไม่ว่าลูกจะเป็นเด็กหรือเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะมั่งมีศรีสุข

หรือทุกข์ยากปานใด แม่ก็ยังห่วงใยห่วงหาอาทรลูกเสมอ

ดังเช่นเรื่องที่ว่าพ่อแม่จะเล่าต่อไปนี้

แม่ลูกของแม่ จะป่วยด้วยโรคติดต่อร้ายแรง มีอาการหนัก สังคมรังเกียจ ..

แต่อ้อมกอดอันอบอุ่นของแม่... ก็ยังโอบกอดลูก..มอบความรักความห่วงใย

...จนนาทีสุดท้ายแห่งชีวิต...

เมื่อต้นปีที่แล้วข้าพเจ้าได้ดูแลผู้ป่วยคนหนึ่ง เป็นวัยรุ่นชายอายุประมาณ 18 ปี ไม่รู้
ว่าเป็นเพราะอะไรลงทัณฑ์หรือสวรรค์กลั่นแกล้งเขาก็ไม่ทราบ ที่ทำให้ชีวิตเขาต้องมา
เผชิญกับโรคร้ายที่ทุกคนไม่อยากเป็น ใครต่อใครเมื่อได้ยินชื่อโรคนี้อีกก็อยากหนีไป
ให้ไกล ไม่ต้องการให้ตนและคนที่รักได้ประสบพบเจอ หรือเกี่ยวข้องกับมันเลย เพราะ
มันเป็นโรค ที่ใครเป็นแล้วก็มีแต่ต้องทุกข์ทรมาน อย่างแสนสาหัส ใครๆแม้แต่ญาติพี่น้อง
ก็ไม่อยากเข้าใกล้ หรือลูกเนื้อต้องตัว หลายคนรังเกียจเดียดฉันท์ เมื่อเป็นแล้วบางรายมี
อาการผอมแห้งเหลือแต่หนังที่เกรียมดำและเหี่ยวยุบหุ้มกระดูก บางรายมีแผลพุพอง
ตามร่างกาย มีน้ำเหลืองเยิ้มตามตัว ชวนให้ขนหัวลุกทุกครั้ง จะขยับเขยื้อนร่างกาย ไม่ว่า
จะนั่งหรือนอน ก็ยากลำบากทุกกลมหายใจเข้าออก “ใช่แล้วค่ะ” ข้าพเจ้ากำลังพูดถึง
“มหันตภัยร้ายที่คร่าชีวิตของคน..ที่เปลือเปิดประตูรับมันเข้าร่างกาย ทั้งโดยไม่ระวัง
ป้องกัน หรือไม่ทันตั้งตัวตั้งใจก็ตาม มันคือ เอดส์ ! หรือที่ทุกคนรู้จักในชื่อเชื้อ HIV
นั่นเอง

ข้าพเจ้าได้รู้จักเขาเพราะเราอยู่หมู่บ้านใกล้กันและที่สำคัญคือ เราเป็นรุ่นพี่รุ่น
น้องเมื่อครั้งเรียนประถมศึกษา ได้รู้จักสนิทสนมกันพอสมควร เขามานอนพักรักษาตัว

ที่ตี๊กชายโรงพยาบาลชุมชนเป็นครั้งแรก จากที่ไม่เคยเจ็บป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาลที่ไหนมาก่อน ข้าพเจ้ายังจำภาพเมื่อครั้งยังเรียนอยู่ที่โรงเรียนประถมได้ เขาเป็นศิษย์ที่ดีของครูอาจารย์ มีบุคลิกภาพร่าเริงแจ่มใส ร่างกายแข็งแรงเป็นนักกีฬา เป็นมิตรและมีน้ำใจกับทุกคน เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ขยันขันแข็งทำงาน หนักเอาเบาสู้ และสุขภาพอ่อนโยน จนคุณครูหลายท่านออกปากชมว่าเขาเป็นเด็กเรียบร้อย น่ารัก ข้าพเจ้าเองยังคงคิดว่า “น้องคนนี้จะประสบความสำเร็จดี มีอนาคตไกล”

แต่อนิจจา สรรพสิ่งช่างไม่จีรังยั่งยืน สิ่งที่น่าอนที่ที่สุดก็คือ “ความไม่แน่นอน” ฉะนั้นน้องชายคนนี้ก็เช่นเดียวกัน จากที่เคยมีร่างกายสมบูรณ์ ยิ้มแย้มแจ่มใส วันนี้ชีวิตของเขากลับต้องมาสิ้นหนทาง ต้องมานอนชมเพราะมีโรคร้ายรุมเร้าหลายโรค ที่สำคัญคือ เขาติดเชื้อ **HIV** และมีโรคแทรกซ้อนคือ วัณโรคปอดเขาจึงต้องทานยาหลายชนิดจนร่างกายต้านทานไม่ไหวเกิดภาวะตับอักเสบ แต่นั่นยังไม่พอแถมซ้ำร้ายเขายังมีอาการแพ้ยาอย่างรุนแรง จนแพทย์ผู้ดูแลจำเป็นต้องส่งตัวเขาไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลศรีสะเกษ

ในช่วงแรก เขาดูเหมือนว่ามีจิตใจที่เข้มแข็ง และอดทนทานยาตามแพทย์สั่งพยายามดูแลตัวเองอย่างดี ถึงแม้ใครหลายคนอาจคิดว่า เขาคงมีชีวิตต่อไปได้อีกไม่นาน แต่เขาก็ไม่เคยท้อ บ่อยครั้งที่แพทย์ต้องส่งตัวเขาไปที่โรงพยาบาลศรีสะเกษ เขาจะไปเพียงคนเดียว ไม่ยอมให้แม่ตามไปด้วย “ทราบมั๊ยคะว่าเพราะอะไร” ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ดูแลเขา เขาได้ระบายความรู้สึกให้ฟังว่า “เขารู้สึกรักและซาบซึ้งในพระคุณของแม่เหลือเกิน รู้สึกสงสารแม่จับใจที่ต้องมาทนทุกข์ทรมาน อดทนในการดูแลอย่างใกล้ชิด แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อย ลำบากแสนลำบาก แม้แต่การดูแลตัวเองก็ยังไม่ไหวแต่แม่ไม่เคยคิดรังเกียจและเกลียดกลัวเขา..เหมือนคนอื่นๆ ..ผมกลัวแม่จะติดเชื้อจากผม” .. เขาพูดยังไม่ทันขาดคำ น้ำตาของลูกผู้ชายก็เอ่อท่วมท้นเข้าตา และไหลลงมาอาบแก้มเป็นสาย

อกสะท้อนสะท้อนให้ ข้าพเจ้าน้ำตาคลอเบ้า พยายามสะกดกลั้นความรู้สึกถึงแม้มันจะยากแสนยากก็ตาม ข้าพเจ้าพยายามพูดให้กำลังใจเขาในทุกๆครั้งที่มีโอกาส พร้อมกับให้คำแนะนำวิธีดูแลสุขภาพตัวเอง เพื่ออยู่เป็นกำลังใจให้แม่

แล้ววันที่เขาอ่อนแอและท้อแท้ใจมากที่สุดก็มาถึง เมื่ออาการของโรคแทรกซ้อนหลายโรคเริ่มปรากฏ ทำให้เขาเหนื่อยหอบมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จนต้องได้ออกซิเจนช่วยหายใจตลอดเวลา เขาต้องถูกแยกห้องเนื่องจากมีอาการติดเชื้อวัณโรคปอดระยะแพร่เชื้ออย่างรุนแรง ตลอดเวลาที่เขาอยู่โรงพยาบาล ไม่เคยมีญาติคนไหนมาเยี่ยม เขาเลย มีเพียงแม่คนเดียว แม่คนเดียวเท่านั้นในชีวิตของเขาที่คอยดูแลประคับประคองให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจอย่างใกล้ชิด ไม่เคยคิดรังเกียจไม่เคยหวาดหวั่นว่าจะติดเชื้อจากลูก ยิ่งลูกมีอาการหนักเท่าใด แม่ก็ยังห่วงหาอาทร ให้ความรัก ความสงสาร ไม่ห่างไกลแม้เพียงนาที

วันหนึ่งข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขาที่ตึกแยกโรค ทันทีที่ผลัดประตูเข้าไปก็ต้องตกใจและตะลึงกับภาพที่เห็น เขามีอาการหอบและหายใจแรงมาก ส่งเสียงร้องครวญครางอย่างทุกข์ทรมานสุดขีดหัวใจของทุกคนถ้าได้ยินเสียงนั้น เมื่อเขามองเห็นข้าพเจ้า เขาพูดด้วยเสียงอันแผ่วเบาและสั่นเครือ “..ผมทรมานเหลือเกิน ช่วยผมด้วย ผมทนไม่ไหวแล้ว ช่วยฉีดยานอนหลับให้ผมที ผมเหนื่อยมากครับ” เขาพูดซ้ำๆ ในขณะที่ตัวก็ดิ้นทุรนทุรายด้วยความทุกข์ทรมาน พยาบาลผู้ดูแลบอกว่า “ให้ยานอนหลับตอนนี้ไม่ได้ เดี่ยวจะหยุดหายใจ”

สิ่งที่ข้าพเจ้าพอทำได้ในตอนนั้นคือ พยายามบอกให้เขาตั้งใจให้มั่น และทำสมาธิ โดยการนับลมหายใจเข้าออก ทำจิตให้ว่าง โดยไม่ต้องคิดกังวลกับสิ่งใดๆทั้งสิ้น แต่คำร้องขอของข้าพเจ้าไม่เป็นผล และครั้งนี้รู้สึกว่ เขาจะท้อแท้ ล้มหวังและอาลัยชีวิตมากกว่าทุกครั้ง เหมือนเขาจะรู้ว่าวาระสุดท้ายแห่งชีวิตกำลังจะมาถึง หญิงคนแรก คนเดียว และคนสุดท้าย ซึ่งยื่นร้องให้ ชับน้ำตาด้วยสองมือที่เหี่ยวอ่อนอยู่ปลายเตียง ถูกเรียกด้วยเสียงสั่นเครือ สะอึกสะอื้น ร้องไห้ ด้วยความเจ็บปวดทรมาน “แม่...แม่ครับ...ช่วยกอดผมด้วย... ผมกลัว” ภาพที่เห็นคือ สองมือแม่ที่ละออกจากใบหน้าที่ยึดกุมด้วยน้ำตา อ้าแขนเข้าประคองกอดลูกชายด้วยความรักที่เปี่ยมล้นหัวใจ โดยลูกชายก็ปล่อยเสียงร้องไห้โฮ สวมกอดแม่แน่น ทั้งสองชนหน้าร้องไห้ อุ่นไอรักเปี่ยมล้น “แม่กอดแล้วลูก แม่กอดลูกแล้ว อดทนนะลูก” เสียงแม่ปลอบขวัญลูกชายด้วยเสียงอันสั่นเครือ ในขณะที่คนไข้เริ่มสับสน หายใจแบบหิวอากาศ ตาเริ่มลอยนั้น

อ้อมแขนของแม่ก็ยิ่งโอบกระชับ กอดรัดลูกไว้แนบอกร..ดวงตาแม่เศร้าโศกและไร้ซึ่ง
ความหวัง.....

อกของใคร ไหนเล่า อุ่นเท่าแม่ สองแขนแล ประคองมัน กั้นภัยได้
ในอ้อมกอด แม่นี้ ที่สุขใจ ทุกข์เศร้าไกล ไปจากลูก ผูกสัมพันธ์

.....

สวัสดิ์ค่ะ